

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jana Passera a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **K. A.,** zastoupená Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2011, č. j. 32 Az 6/2010 – 231,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2011, č. j. 32 Az 6/2010 - 231, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2011, č. j. 32 Az 6/2010 - 231, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 3. 2010, č. j. OAM-7/ZA-06-K01-2008, kterým nebyla žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatelka nebyla ve své vlasti nijak politicky činná ani organizovaná, nemohla být proto ani pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení nebylo rovněž prokázáno, že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatelka potvrdila, že do odjezdu z vlasti neměla žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Zemi původu opustila na základě jediného telefonátu, kterým byla upozorněna, že by mohla mít potíže, protože ji státní orgány na základě jistých blíže neobjasněných dokumentů považují za příslušnici islámské organizace, aniž by uvedla bližší informace o této organizaci, její název apod. Stěžovatelka spojuje své obavy se

zatčením svého nevlastního bratra (říjen 2008), i když více než rok po jeho zatčení až do dne svého odjezdu žádné potíže se státními orgány neměla. Stěžovatelka nebyla v zemi původu vystavena žádnému jednání, které lze považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Podklady, které ministerstvo k posouzení případu stěžovatelky a jí tvrzenému důvodu odchodu ze země původu shromáždilo, lze označit za standardní a dostačující. Nové skutečnosti, které stěžovatelka uvedla při jednaní, a to národnostní otázku ohledně svého smíšeného původu a zejména obavu o osud svého nevlastního bratra pro jeho smíšený kyrgyzsko-uzbecký původ a rovněž skutečnosti ohledně zmizení své zletilé dcery, krajský soud odmítl s odkazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Za správné, zákonné a zjištěným informacím odpovídající považoval krajsky soud i neudělení azylu podle ust. § 13 zákona o azylu, protože v případě stěžovatelky shledán pro jeho aplikaci podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Udělení azylu podle § 14 zákona o azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Ministerstvo mělo dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu a krajský soud neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití. K doplňkové ochraně krajský soud uvedl, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky žadatelům o udělení mezinárodní ochrany, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Při posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany vycházelo ministerstvo z informací uvedených stěžovatelkou i získaných v průběhu správního řízení, které byly relevantní v době vydání napadeného rozhodnutí. Z dokumentů, které stěžovatelka předkládala v průběhu přezkumného řízení, z úřední činnosti i ze sdělovacích prostředků je krajskému soudu známo, že v dubnu 2010 došlo v Kyrgyzstánu ke státnímu převratu a tím se dočasně změnila situace pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. V době rozhodnutí krajského soudu však již byla situace v Kyrgyzstánu stabilizovaná a země se připravovala na prezidentské volby (říjen 2011). Krajský soud tedy shrnul, že neuvedla-li stěžovatelka žádnou perzekuci vůči své osobě ze strany státních orgánů Kyrgyzstánu, nelze dospět k závěru, by v případě jejího návratu do vlasti byla ohrožena vážnou újmou ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. V Kyrgyzské republice v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování stěžovatelky nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Důvody pro postup podle ust. § 14b zákona o azylu nebyly krajským soudem v daném případě rovněž zjištěny, jak správně uvedlo a odůvodnilo ministerstvo.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedla, že se krajský soud nezabýval jejími zcela konkrétními argumenty uplatněnými v žalobě a v průběhu řízení a v odůvodnění rozsudku pak neuvedl, z jakých důvodů považuje uplatněné argumenty za vyvrácené, liché či bezvýznamné. Stěžovatelka ve správním řízení uváděla, že se obává uvěznění a mučení. Touto její obavou se ministerstvo zabývalo zejména v souvislosti s posuzováním doplňkové ochrany. Jako podstatný důvod pro neudělení

doplňkové ochrany uvedlo, že „po svém návratu do vlasti může žadatelka v případě jakýchkoli obtíží využít právního systému své země, což dokládá informace MZV č. j. 116594/2008-LPTP ze dne 19. června 2008." S odkazem na stejnou zprávu v souvislosti s posuzováním udělení azylu uvedlo, že „lze v případě poškození způsobeného porušováním práv a svobod vyhledat pomoc u ombudsmana a v zemi působí cca 500 nevládních organizací, rozsah jejichž činnosti zahrnuje vše. Správní orgán tak na základě výše uvedeného nemůže akceptovat sdělení žadatelky, že ve vlasti by jí nikdo nepomohl." S takto zjištěným stavem věci vyjádřila stěžovatelka nesouhlas a předkládala dokumenty popisující případy porušování lidských práv, mučení, nelidského a ponižujícího zacházení se zadrženými osobami a neuspokojivou situaci v Kyrgyzstánu, a to již ve správním řízení. V žalobě namítala, že ministerstvo nezjistilo stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Tento žalobní bod rozvedla v podání ze dne 21. 9. 2011, kde zcela konkrétně poukázala na nekorektní hodnocení informace MZV ze dne 19. 6. 2008 ministerstvem s tím, že ze zprávy vyplývají jiné závěry, než jaké z ní vyvodilo ministerstvo. Dále poukázala na to, že zpráva není aktuální, byla vyhotovena na objednávku ministerstva a dokonce rozlišuje informace „oficiální", určené k dalšímu použití, a „neoficiální", které popisují realitu a rovněž na to, že v trestní záležitosti nemůže hledat pomoc u ombudsmana, neboť nemá v trestních věcech žádné kompetence. K těmto námitkám krajský soud reagoval tak, že podklady, které ministerstvo shromáždilo, lze označit za standardní a dostačují pro rozhodnutí ve věci. Závěr krajského soudu, že žalobní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci je nedůvodná, je nesprávný. Na rozdíl od krajského soudu i ministerstva, zastává stěžovatelka názor, že splňuje důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Krajský soud považoval za podstatné, že nebyla podrobena žádnému jednání, které lze považovat za pronásledování. Ministerstvo shodně považovalo za podstatné, že materiály předložené stěžovatelkou se nedotýkají přímo její osoby, a nemohou být proto přijaty jako důkaz jejího pronásledování. Podle názoru stěžovatelky se pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nevyžaduje, aby žadatel byl pronásledován, ale postačí, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uvedeného v daném ustanovení. Strach stěžovatelky z pronásledování z důvodu národnostního původu je zejména vzhledem k osudu jejího bratra i k situaci v zemi původu opodstatněný. Stěžovatelce se dostalo varování od vysokého pracovníka ministerstva vnitra, že má být zahrnuta do islámské organizace a obviněna. Důvodně se proto obává zbavení svobody, mučení, nelidského a ponižujícího zacházení ve věznicích a vzhledem k nulovým zárukám spravedlivého procesu uložení nespravedlivého dlouholetého ponižujícího trestu. Stěžovatelka splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Předpokladem pro udělení doplňkové ochrany není, že cizinec již byl vystaven zacházení způsobujícímu vážnou újmu, ale postačuje, že jsou důvodné obavy, že v případě návratu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Stěžovatelka se důvodně obává uvěznění a mučení, přičemž její obava je důvodná vzhledem k osudu jejího nevlastního bratra, vzhledem k varování, kterého se jí dostalo, že má být zahrnuta do islámské organizace a obviněna, i vzhledem k nelidskému a ponižujícímu zacházení se zadrženými osobami a jejich mučení, nulovým zárukám spravedlivého procesu a celkově nebezpečnou situací v Kyrgyzstánu. O těchto skutečnostech stěžovatelka předkládala dokumenty. V tomto směru je také důvodný její poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 6 Azs 54/2009, podle něhož stav dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu je špatný a tuto zemi

nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i podrobně odůvodněný rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky učiněná ve správním řízení. Ke stížním námitkám uvedlo, že v případě stěžovatelky nebyla shledána existence žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Argumentačně správně a informacemi o zemi původu byl podložen i závěr o neudělení doplňkové ochrany, neboť nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ministerstvo shromáždilo všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, provedlo podrobné dokazování a zabývalo se všemi skutečnostmi, jež stěžovatelka ve správním řízení uvedla. Podle jeho názoru byly shromážděné informace k danému případu dostatečné a ministerstvo ani soud nepochybily při posuzování, zda je zde dána opodstatněnost pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Ministerstvo považuje v kasační stížnosti stěžovatelkou uváděné obavy za neopodstatněné, nikoli pouze s ohledem na nevěrohodnost její výpovědi. Stěžovatelka v zemi původu žádné konkrétní potíže neměla. K uvěznění jejího bratra došlo již v říjnu 2008 a až do odjezdu ze země původu dne 21. 12. 2009 nerušeně žila v místě svého bydliště, pracovala, aniž by byla jakkoliv kyrgyzskými státními orgány kontaktována. Pokud by měly o její osobu takový zájem, jak to popisuje, nic jím nebránilo, aby jí v období před vycestováním ze země zadržely. Není také logické a pravděpodobné, že by v Kyrgyzstánu v případě skutečného ohrožení zanechala svou dceru. Je sice pravdou, že v zemi dochází k porušování lidských práv, avšak každou žádost je třeba v tomto směru posuzovat individuálně. Na rozdíl od stěžovatelky ministerstvo nespatřuje ve svém postupu ani v postupu krajského soudu žádné pochybení. Krajský soud se vypořádal se všemi sdělenými námitkami a žalobními body. Podle názoru ministerstva nedošlo z jeho strany či ze strany krajského soudu k porušení zákona o azylu nebo k vadám v průběhu řízení. Ministerstvo tudíž považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhlo, aby byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se jedná o posledně uvedený důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka ze země původu odjela dne 22. 12. 2009. K důvodům svého odjezdu sdělila, že v souvislosti s událostmi v Ošské oblasti byl dne 6. 10. 2008 zadržen její příbuzný (syn její tety, kterého vychovávala její druhá matka, dále jen „nevlastní bratr“). Následně byl obviněn z příslušnosti k islámské organizaci a spolu s dalšími 20 lidmi byl odsouzen k 16-ti letům odnětí svobody a jeho majetek byl zabaven. Protože jejich rodina je bohatá, dovozuje, že zatčení a odsouzení souvisí s majetkem i s politikou. K okolnostem odjezdu uvedla, že dne 21. 12. 2009 k její matce přijel řidič jejich známého, který je vysoce postaveným pracovníkem ministerstva vnitra. Stěžovatelka nastoupila k řidiči do auta a ten jí předal mobilní telefon. Pak hovořila s tímto známým, který jí doporučil, aby do 24 hodin opustila Kyrgyzstán. Varoval ji, že na ni přišly nějaké materiály, podle kterých byla také zahrnuta do islámské organizace a má být obviněna. Po telefonátu řidič zničil SIM kartu. Svou dceru nechala u matky, zajela si do bytu pro šperky a cenné věci a ještě v noci odjela. Cestovala autem sama pouze s řidičem do Moskvy, kam dorazili dne 25. 12. 2009. V Moskvě ji řidič předal nějaké dobře oblečené ženě v kožichu, která ji sdělila, že pojede do Prahy do tábora. Této ženě předala všechny své cennosti kromě prstenů a dostala od ní vodu a nějaké jídlo. Poté nastoupila do přistaveného kamionu a odjela ilegálně do České republiky, protože se obávala se o svůj život, když její nevlastní bratr byl mučen. Až do uvedené události si žila v Kyrgyzstánu dobře. V případě návratu se obává uvěznění, poměrů ve věznicích a zabití.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit zásadu materiální pravdy, jež představuje jednu ze základních zásad správního řízení. Účelem této zásady je, aby správní řízení posilovalo důvěru účastníků řízení ve správnost rozhodování. Podle této zásady lze po správních orgánech oprávněně požadovat, aby jejich rozhodnutí byla zákonná a aby vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Zásada materiální pravdy je zakotvená v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a úzce souvisí i se zásadou vyhledávací (§ 51 odst. 2, 3 a § 52 správního řádu) a se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 51 odst. 4 správního řádu).

Ministerstvo na základě zjištěného skutkového stavu dospělo k závěru, že stěžovatelkou tvrzené skutečnosti nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Dále vyjádřilo jisté pochybnosti o pravdivosti stěžovatelkou uváděných motivů, které ji vedly k odchodu ze země původu. Ministerstvo také poukázalo na to, že stěžovatelka uvedla, že v souvislosti s událostmi, při kterých byl zadržen její nevlastní bratr, bylo odsouzeno 20 lidí, zatímco ve výroční zprávě Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu za rok 2009, která tyto události popisuje, se hovoří celkem o 32 odsouzených. Dále uvedlo, že pokud by státní orgány měly po uvěznění nevlastního bratra na osobě stěžovatelky takový zájem, jaký naznačovala, měly tyto jistě možnost již dříve podniknout vůči ní nějaké kroky. K uvěznění nevlastního bratra však došlo již v říjnu 2008, přičemž stěžovatelka až do svého odjezdu dne 22. 12. 2009 žila v místě svého bydliště a pracovala, aniž by byla státními orgány jakkoliv kontaktována. Ministerstvo označilo za velmi nepravděpodobné, že by kyrgyzské státní orgány za tak dlouhou dobu nepodnikly proti stěžovatelce žádné kroky, pokud by na její osobě měly nějaký zájem. Motivy stěžovatelčina odjezdu ze země původu působí podle ministerstva poněkud vykonstruovaně rovněž po přihlédnutí k její rodinné situaci, kdy na jedné straně stěžovatelka hovoří o zájmu státních orgánů odebrat majetek místní bohaté elitě a tvrdí, že kvůli nevlastnímu bratrovi je do problémů zatažena celá rodina, zároveň ale ve v zemi původu zanechala svou dceru s tím, že si ji netroufala vzít s sebou. Přitom dcera podle sdělení stěžovatelky rovněž vlastní akcie, na které stěžovatelka odkazuje jako na součást svého majetku, a tedy zdroj tvrzených potíží. Na základě výše uvedených skutečností ministerstvo dospělo k závěru, že stěžovatelčiny důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly jiné, než jí tvrzené, přičemž s ohledem na její nelegální vstup na území České republiky za skutečný důvod její žádosti považovalo snahu o legalizaci pobytu. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany ministerstvo uvedlo, že po zhodnocení výpovědi stěžovatelky o okolnostech jejího pobytu v Kyrgyzstánu před odchodem ze země, a posouzení jejích hlavních motivů odchodu a písemných informací o situaci v Kyrgyzstánu, dospělo k závěru, že jí v případě návratu nehrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení či trest. Krajský soud se ztotožnil se závěry ministerstva a konstatoval, že podklady, které ministerstvo k posouzení případu stěžovatelky a jí tvrzenému důvodu odchodu z vlasti shromáždilo, lze označit za standardní a dostačující pro rozhodnutí ve věci.

V řízení o udělení mezinárodní ochrany musí ministerstvo často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné zohlednit i charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Je-li například o zemi

původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí ministerstvo zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. Není však jeho povinností, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností ministerstva, aby v pochybnostech shromáždilo všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57).

V dané věci podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud vycházel, stejně jako ministerstvo, z nedostatečně zjištěného stavu věci a jeho závěry vycházejí z víceméně spekulativních úvah bez reálného podkladu. V podstatě jediným konkrétním důvodem pro zpochybnění pravdivosti tvrzení stěžovatelky byla skutečnost, že v období od října 2008, kdy byl zatčen její nevlastní bratr, až do jejího odjezdu ze země původu v prosinci 2009 neměla žádné potíže se státními orgány Kyrgyzstánu. Stěžovatelčina skutková tvrzení jsou přitom konzistentní a ministerstvem vytýkaný rozpor mezi její výpovědí a výroční zprávou Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu za rok 2009, který se týká počtu odsouzených osob, není natolik zásadní, aby bez dalšího měl za následek její zjevnou nevěrohodnost. Stěžovatelka uváděla, že její obava z pronásledování či vzniku vážné újmy ze strany státních orgánů Kyrgyzstánu souvisí se zatčením a odsouzením jejího nevlastního bratra pro jeho údajnou příslušnost k islámské organizaci. Skutečnost, že k tomuto soudnímu procesu došlo, je přitom podle citované výroční zprávy nesporná. Vzhledem ke stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu nelze tato tvrzení bagatelizovat a bez řádně zjištěného stavu věci dovodit, že stěžovatelčiny obavy jsou neopodstatněné pouze proto, že pokud by o ni státní orgány skutečně měly zájem, neměly by důvod ji nechat více než rok bez povšimnutí. Je proto nezbytné, aby byl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, zejména s ohledem na výše uvedená tvrzení stěžovatelky. Stěžovatelku je především třeba řádně vyslechnout ke všem okolnostem jí tvrzeného skutkového stavu, např. kdo konkrétně byl jejím informátorem z ministerstva vnitra, jak toho člověka znala, aby mu mohla bezvýhradně důvěřovat, zda a jakým způsobem se stýkala se svým nevlastním bratrem před jeho zatčením, zda měl někdo v rámci širší rodiny potíže se státními orgány, zda ona sama měla nějaké potíže při odjezdu ze země původu, proč nemohla vzít s sebou i svou dceru, zda neměla obavy ze stejných důvodů jako u své osoby o ni, atd. Teprve po takto doplněném dokazování, popř. provedení dalších důkazů, bude možno posoudit důvodnost stěžovatelčiny žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu